

Lara Taveirne

Hotel zonder sterren

2015 Prometheus Amsterdam

ANDREAS HEEFT NIET gedroomd en toch wordt hij wakker. Hij doet iets wat tussen zuchten en geeuwen in zit, maar zijn ogen houdt hij dicht. Uit protest. Het is nog veel te vroeg. Twee keer laat hij zijn arm willekeurig neerkomen en twee keer grijpt hij ernaast. Dan doet hij een oog open. Trillend ligt zijn telefoon rond te draaien op het nachtkastje. Een nerveus diertje. Hij legt zijn hand op het toestel en kijkt op het scherm. Het is even wennen aan het felle licht. 5 uur 53. Onbekend nummer. Hij gaat op de bedrand zitten, trekt zijn boxersshort goed en neemt op.

Nog voor hij iets gezegd krijgt, wordt hij begroet door een hese stem. Een beetje onzeker. Zacht maar toch rechtdoor.

‘Goeiemorgen, kleintje.’

Als vanzelf klemt zijn hand zich steviger om de telefoon. Andreas bijt op zijn onderlip en sluit zijn ogen weer. Hij drukt het toestel tegen zijn voorhoofd. De tijd van diep in- en uitademen gaat voorbij.

Dan brengt hij de telefoon naar zijn mond.

‘Larissa,’ fluistert hij.

Zo kalm mogelijk. Drie lettergrepen. Bergaf, dal, bergop.

Larissa.

Voor hij haar gezicht voor zich ziet, denkt hij aan haar naam. Zoals die vroeger onder aan haar brieven stond. De lange aanloop van haar hoofdletter L. Dan pas ziet hij haar weer voor zich. Glashelder, zou hij willen zeggen, maar dat is het niet, niet alleen foto’s vergelen met de jaren. In dat beeld is ze een jaar of

twintig. Het is een ochtend in de lente en ze staat naakt voor een afgebladderde buitendeur. Ze heeft de zon tegen en schermt haar ogen af. Haar voeten wrijven onzeker over elkaar.

Andreas zit nog steeds op de bedrand te ademen in de telefoon. Buiten ruist de wind.

‘Andreas?’

Ze stelt zijn naam als een vraag.

‘Larissa.’

Hij geeft haar naam als antwoord.

Dan begint hij te lachen. Larissa kan het niet laten en proest het nu ook uit.

En tegelijk houden ze er ook weer mee op.

Ze zuchten. Alsof ze ergens heel moe van zijn.

Zij is het die de voorzet geeft.

‘Was je al wakker, Andreas?’

Tuurlijk was hij al wakker, wat had ze dan gedacht? Hij heeft zelfs al gestofzuigd.

‘Gestofzuigd?’

Gestofzuigd? Hij weet hoe ze nu kijkt, precies zoals die keer dat hij haar vroeg of ze zijn geslacht in haar mond wilde nemen. Ze lagen in een caravan, zeventien jaar oud. Het plafond vol spinnenwebben. Larissa keek naar zijn geslacht alsof dat ding nooit in haar mond zou passen. Zo bleef ze kijken, tot ze uiteindelijk haar gezicht liet zakken. Vragende ogen. Zo? Hij had alleen wat speeksel weg kunnen slikken en toestemmend geknikt. Ja zo.

‘Jij hebt totaal nog niet gestofzuigd en ligt gewoon in bed.’

‘Mmmm.’

Larissa weet hoe dat eruitziet, als hij in bed ligt. Hij ligt altijd diagonaal. Recht past hij in geen enkel bed.

‘Ligt Eleonore naast je?’

En voor ze een antwoord krijgt, roept ze uit: ‘Ooo, hou de telefoon eens bij haar mond.’

Hij doet wat ze vraagt, zonder zich af te vragen of Eleonore dat zou willen. Dat een andere vrouw naar haar slapende mond luistert. Larissa hoort een zacht gesuis, als een kalme zee en op de een of andere ingewikkelde manier is ze niet jaloers dat Eleonore naast hem ligt, op de plek die toch min of meer voor haar was voorbestemd.

Larissa klinkt verontwaardigd.

‘Ze snurkt niet.’

‘Dacht je dat ik zou trouwen met een vrouw die snurkt.’

Andreas fluistert.

‘En wat als ze wakker wordt?’

Larissa fluistert nog zachter.

‘Dan denkt ze dat je een van m’n patiëntes bent?’

‘En is dat ook niet zo?’

Stillter dan dit kun je niet eens fluisteren.

‘Voor jou is het nog steeds gratis.’

Larissa giechelt. Deed ze dat echt? Ja, ze had echt gegiecheld. Ze wist niet eens of dat op haar leeftijd nog wel gepermitteerd was. Ze kon het wel nog. Dat was in tijden van persoonlijke en wereldeconomische crisissen best wel een geruststelling.

Plotseling bloedserieus.

‘Heb je werkelijk patiëntes die ’s nachts bellen?’

Ze houdt haar hoofd schuin, als een hondje dat het niet begrijpt, dat weet Andreas gewoon.

‘Tuurlijk heb ik er die dat doen. De mooiste vooral.’

‘Heb je seks met hen?’

‘Yes, een kruisverhoor om zes uur ’s morgens.’

‘Je slaapt dus met ze?’

‘Nee, maar ze krijgen wel dertig procent korting als ze met hun beentjes open op mijn bank zitten.’

Larissa lacht. Alweer. Terwijl ze doorgaans het gevoel heeft dat ze het leven achter zich aan moet trekken als een zak aardappelen.

‘Hoelang ben jij al wakker?’

‘Net.’

Dat liegt ze. Het was nog niet eens vijf uur toen ze zich hurkend liet neerzakken in het gazon om te plassen. De plas stonk en rookte. Het zag er bijna mystiek uit, die rook boven het gras. Over haar schouder keek ze achterom, naar de torenspits van de dorpskerk die boven het dak van haar huis uitsteekt. Het was tien voor vijf in de morgen. Een oranjeroze lucht. Voor een kledingstuk was dat een wansmakelijke kleur, voor een lucht was het best mooi.

Door het natte gazon trippelde ze terug naar het huis. Haar blote voeten lieten smalle voetstappen na op de blauwstenen tegels van het terras. Haar man Boris had die eigenhandig gelegd in het eerste jaar dat ze de pastorie verbouwden. De spieren op zijn rug glinsterden van het zweet toen ze hem vanuit het slaapkamerraam bezig zag. De rug van Boris was een van de details die haar verliefd hadden gemaakt. Zijn rug en zijn stilte en zijn handen in zijn zijde als hij heel lang ergens naar keek in de verte.

In rondjes begon ze om de tuintafel te lopen. Dat deed ze ook als ze teksten moest memoriseren. Ze droeg alleen haar slaapkleedje en daaroverheen een wollen trui die ze zo ver mogelijk naar beneden probeerde te trekken. Ze praatte hardop voor zich uit terwijl ze haar telefoon nerveus tegen haar dij liet slaan. ‘Bonjour, mon petit!’ Nee, dat klonk veel te enthousiast voor iemand die ze in geen tien jaar meer had gezien. Ze moest iets zeggen wat zwoel klonk en toch neutraal. ‘Guten Morgen, Andreas.’ Maar Duits had onafwendbaar iets pornografisch, ook als je gewoon om een Zwiebelsuppe vroeg. En trouwens, waarom in godsnaam in een andere taal? Of toch. Een vreemde taal kon haar eventueel wel helpen om haar complexe voorstel te doen.

‘Two days, my love.’

Alles zou zoveel makkelijker zijn als het leven een Engelstalige film was.

Tien jaar was het geleden dat ze Andreas de laatste keer had gezien. Ze was zijn praktijk uit gelopen, officieel als patiënte, maar voor wie de sessie had meegemaakt als geliefde. Ze droeg een kort zwart rokje, een jasje van astrakan, en glimmende laarsjes. Larissa herinnerde zich dat laatste beeld altijd alsof ze zichzelf had bekeken vanuit de ogen van Andreas, die aan zijn bureau zat en een paperclip ontvouwde.

Ze waren uit elkaar gegaan alsof er geen vuiltje aan de lucht was, alsof ze elkaar de volgende dag weer zouden horen aan de telefoon of de volgende donderdag bij hun wekelijkse sessie, maar Larissa was niet teruggekeerd. Tien jaar lang was ze elke dag niet teruggekeerd. En Andreas had haar op geen enkel moment proberen te overtuigen om het wel te doen. Ze hadden elkaar niet gebeld dat het nu wel lang genoeg had geduurd of geschreven dat missen iets was wat bijna net zo vervelend was als een hartafwijking. Ze waren nochtans met slechts een enkele moeite traceerbaar. Larissa's naam stond op theateraffiches die in verlichte glazen bakken aan de stadsschouwburg hingen en Andreas, die had een apart kadertje in de gouden gids: psychotherapeut Andreas Lloyd.

De kerkklok sloeg vijf keer. Andreas' nummer stond al klaar op het scherm van haar telefoon. Ze moest alleen nog op het groene telefoontje drukken. Ze rilde van de kou. Misschien moest ze morgen pas bellen. Vandaag zou er al een brief in zijn bus vallen. Een brief en een telefoon, het was misschien wat veel voor een verjaardag. De brief had ze beter kunnen laten. Maar het had haar zo'n aantrekkelijk idee geleken om nog eens een echte brief naar hem te schrijven. En brieven, die kon je niet tegenhouden, dat was met de verlangens erin net zo.

Het was niet de eerste keer dat Larissa zich beklaagde dat ze

een brief had verzonden. Enveloppen dichtlikken en in een brievenbus laten glijden, het kon verstrekkende gevolgen hebben, dat wist ze intussen. Toch was ze het tot de uitvinding van de e-mail blijven doen, met stijf dichtgeknepen ogen brieven loslaten. Brievenbussen hadden dezelfde uitwerking op haar als wensputten op kinderen.

Ze kon ook best opgewonden worden van het wegvliegende enveloppe op haar computerscherm als een mail verzonden was. 'E-mails komen niet helemaal aan,' hoorde ze eens iemand zeggen die duidelijk interessant wilde klinken. Helemaal ongelijk had die irritante vent niet eens, maar bij sommige berichten was Larissa toch blij dat ze niet helemaal aankwamen. Dat ze niet geslaagd was voor een auditie bijvoorbeeld of dat je telefoon afgesloten werd zolang de onbetaalde rekeningen open bleven staan, maar vooral als iemand liet weten dat het voorbij was. Stel je voor dat je dat woord werkelijk in handen kreeg. Voorbij.

Konden mensen kapseizen? Larissa geloofde van wel.

Ze ademde diep in. Goed, ze zou hem bellen. Ze ademde weer uit en haar moed was mee uitgeademd. De kans bestond dat hij iemand anders geworden was. Iemand waar ze niks meer mee te maken wilde hebben. Het leek haar onwaarschijnlijk, maar het kon. Lelijker mocht hij geworden zijn. Je kon moeilijk verwachten dat de tijd plotseling cadeaus uit ging delen.

Larissa stapte over het drempeltje naar binnen en liet zich neervallen op de bank. Ze kroop onder het dekentje waar haar dochters samen onder pasten als ze tv-keken, maar zij niet. Ofwel lagen haar voeten bloot ofwel haar schouders of haar kont. Dat te kleine, kriebelige dekentje, dat was hoe ze zich altijd in de liefde had gevoeld. Larissa ging rechtop zitten en zag zichzelf weerspiegeld in het televisietoestel. Ze kon nog steeds haar telefoon dichtklappen, een glas water aan de kraan vullen en naar boven gaan. Ze zou het excuus van het glas water niet eens

nodig hebben. Boris was een vaste slaper. En zij een excellente leugenaar.

Ze wilde niet aan Boris denken. Larissa kon dat. Het was een handig mechanisme. Ze gebruikte het ook als ze niet aan haar moeder wilde denken. Maar net als elk handig mechanisme ha-perde het wel eens.

Straks aan de ontbijttafel zou Boris de boterhammen voor hun dochters in vier partjes snijden. De meisjes hielden van hem. Muzyne het meest. Maar ze durfde het alleen minder goed te laten zien dan Birdie, de oudste, die meer lawaai maakte dan de rest van het gezin opgeteld. Boris was een goeie man. Lief, oprecht, eerlijk. Al die prachtige woorden kwamen hem toe. Larissa wilde het zelf ook liever anders zien, maar het was exact om die eigenschappen dat ze hem haatte. Zijn positieve kanten deden niks anders dan haar negatieve bekrachtigen. Het leek haar best ontspannend om een man te hebben die je af en toe sloeg. Of uitschold voor teef en kutwif en hoerenjong. Er schuilde een zekere vorm van vrijheid in slechte mannen, vond ze.

Pas een beetje voor zes hervond ze de moed en de oorspronkelijke opwindning om Andreas te bellen. Ze zat op het aanrecht. De warmwaterkraan liep en ze liet haar koude vingers door de straal gaan. Haar benen wiebelden op en neer. Als hij de telefoon nu maar opnam.

En dat deed hij.

‘Goeiemorgen, kleintje.’

Het klonk zoals ze het wilde. Alsof ze nog maar net wakker was en zin had in seks.

Ze wist dat hij het niet zou zeggen.

Ik heb je gemist.

Of: tien jaar is veel te lang.

Wel was het even heel stil geworden.

Was zijn ademhaling gestokt of was zijn hart stilgevallen?

Met andere mogelijkheden wilde Larissa geen rekening houden.

Toen hij de woorden terugvond, gebruikte hij het woord stofzuigen. Tien jaar lang hadden ze elkaar niet gehoord of gezien. Tien jaar, die een zwaardere impact op Larissa's lijf hadden gehad dan dat tien jaar zwaar drugsgebruik zouden doen. Tien jaar van ademloosheid, uitzichtloosheid en reddeloosheid – en hij zei: 'Ik heb al gestofzuigd.'

En wat gebeurde er. Larissa werd er licht van in haar hoofd. Omdat hij van alle bestaande woorden het minst voor de hand liggende exemplaar had gekozen en ook wel omdat hij er na tien jaar gewoon nog altijd was. Maar ze voelde ook haast. Met één telefoongesprek moesten alle verloren jaren opgehaald worden. Het zou sprinten worden. Larissa richtte zich op haar ademhaling en plaatste denkbeeldige komma's in de gesproken zinnen om zichzelf te kalmeren, anders zouden alle onuitsproken woorden van de afgelopen jaren er in één keer uitkomen en dat zou chaos brengen.

Het eerste wat in haar opkwam was de bevalling van haar oudste dochter. Ja, die wilde ze graag voor hem beschrijven. Hoe ontzettend veel pijn ze had gehad. En dat ze 's nachts wakker was geworden omdat ze voetstappen door de ziekenhuisgang hoorde en ze gewoon zeker wist dat hij het was. Andreas. Dat hij haar kwam bezoeken. Met veel moeite was ze op handen en voeten bij de deur van haar kamer geraakt. Door een klein spleetje in de deur zag ze een dokter op de rug door de gang lopen. Hij droeg een witte jas en klompen. Het was een emblematische scène om haar toestand tijdens het voorbije decennium te illustreren, absoluut, maar ze mocht nu niet anekdotisch worden, dat bracht hen nergens. Ze moest zich richten op het oorspronkelijke doel en haar voorstel doen. Two days, my love.

'Weet je waarom ik je bel, Andreasje?'

Ze laat hem denken. Maar ook weer niet te lang. Daar is ze te opgewonden voor.

‘I’ve got a proposal.’

Een lachje.

‘A proposal?’

Hij spreekt het uit alsof het iets heel lekkers is.

‘A proposal,’ herhaalt Larissa.

En ze vindt dat hier een pauze hoort.

‘En mag ik ook weten wat ik zal krijgen of is het een soort Russische roulette?’

‘Natuurlijk zal ik dat zeggen. En zelfs nu meteen. Ben je klaar?’

Hij is klaar.

Ze doet het roffelen van een trommel na.

‘Heb je eigenlijk een erectie?’

Andreas houdt een bulderlach binnen. Waarom ligt ze nu niet bij hem zodat hij haar die kan laten zien?

‘Dus je hebt een kanjer van een erectie?’

‘Ik denk het.’

‘Ik wil niet moeilijk doen, Andreas, maar ik heb voortdurend het gevoel dat ik naar een gecensureerde versie van je luister en ik haat gecensureerde versies.’

‘Hoe bedoel je dat?’

‘Hoe ik dat bedoel? Wel, ik weet dat je naast je vrouw ligt. Dus durf ik te wedden dat je niet eens over mijn kut durft te beginnen.’

Nu kan Andreas zich niet meer bedwingen. Hij laat een enorme lach ontsnappen. Eleonore draait zich naar hem om en kijkt hem geeuwend aan. Andreas wappert wat lucht weg. Het betekent: niks belangrijks, maar hij moet bijzonder zijn best doen om zijn lippen in neutrale positie te zetten. Hij voelt zich zo opgelaten, alsof de zuurstof in de lucht zich met lachgas heeft vermengd. Eleonore gaat weer liggen, op haar zij. Hij

heeft gisterenavond met haar gevreeën, dat kan hij nog steeds zonder er al te veel moeite voor te moeten doen. Hij dekt haar toe en sluipt zacht de slaapkamer uit. Zijn harde geslacht duwt tegen de stof van zijn onderbroek.

Langs de metalen trap gaat hij naar beneden, de telefoon tegen zijn handpalm gedrukt. Die trap, dat was een rotstreek van de architect, je trok de lelijkste gezichten als je er zonder schoenen op naar boven of beneden moest. Wit, vierkant en makkelijk in onderhoud. Dat waren de drie allesomvattende woorden die Andreas' huis omschreven. En elk raam aan de achterkant gaf uit op grote sparren. Gigantische kerstbomen zonder lichtjes.

Op de onderste trede houdt Andreas even halt voor een diepe ademhaling. Anders hoefde hij bij ademen niet zo na te denken, maar vandaag was niet bepaald als anders. Larissa had zo de gewoonte om onder je vel te kruipen. Met als gevolg dat ze dan in je lijf zat. En dat durfde al eens te knellen. Larissa had iets met knellend. Ze voelde zich het best in heel aansluitende jurken en als ze bang was, dan kroop ze in ruimtes waar ze maar net in paste. Dat had ze verteld toen ze een tijdje bij hem in therapie was gekomen. En als meisje van een jaar of zestien had ze geschreven: Als we trouwen, Andreas, kopen we dan een eenpersoonsbed? Voor Andreas leek zo veel nabijheid een foltering, voor Larissa was dat liefde.

Heel eerlijk, hij had niet zo vaak aan haar teruggedacht. Of toch niet op dagelijkse basis. Soms was ze hem wel komen overvallen. Zoals die keer een jaar of drie geleden. Het was een donkergrijze dag, zo'n dag waarop je er prat op kon gaan dat er geen bal zou gebeuren, en Andreas kwam met twee tassen vol boodschappen door de winkelstraat naar huis gewandeld. Toen hoorde hij een lach die hem tot stilstand bracht. De lach kwam van achter hem, greep hem langs achter bij de keel. En het had

hem niks verwonderd als Larissa was gevolgd, door eveneens langs achter op zijn rug te springen. Haar armen weer veel te strak om zijn nek. Hij bleef staan. Er gebeurde niks, behalve dat de grijze wolken voorbijdreven en dat iedereen behalve zichzelf ergens naar onderweg was.

Pas na lang aarzelen had hij achterom durven kijken en gevonden waar de lach vandaan kwam. Hij kwam uit de mond van een meisje met zwartgemaakte ogen, dat samen met een soortgelijke vriendin, een iets dikkere versie, op de leuning van een stadsbank zat. Aan hun voeten lagen natgeregende tasjes van goedkope klerewinkels. Nu hij het gezicht zag waar de lach bij hoorde, vond hij niet langer dat haar lach op die van Larissa leek. In de verste verte niet.

Andreas zit in de hal, op de onderste traptrede. Hij streelt het lichtgevende schermpje op zijn telefoon. Daar zit zij in. Larissa. Wachtend om hem weer te horen. Hij houdt zijn adem in, alsof hij naar de bodem van het zwembad zal zakken, en legt zijn oor tegen de telefoon. Hij hoort haar ademen.

Hij denkt dat hij weet hoe ze nu zit. Draaiend aan haar krullen. Het lijkt wel alsof ze iets aan het eten is. Een appel, gokt hij. Zo ziet hij het toch voor zich. Dat ze op een tafel zit, met op en neer wiebelende benen, knabbelend aan een appel. Sowieso zou ze die weggooien lang voor ze het klokhuis had bereikt. Larissa kon heel verwijtend kijken naar een appel waar naar haar gevoel maar geen eind aan kwam. Wil je het restje? Dat was haar zin. Wil je het restje? Ze begon altijd te gretig aan de dingen.

Jammer dat hij haar niet echt kan zien. Hij doet niks liever dan haar bekijken als zij hem niet kan zien. Zo had hij haar vaak vanaf het raam op de speelplaats in de klas zien zitten, terwijl ze zich steendood zat te vervelen of iets overschreef van het bord. Vanaf de deur in de sportzaal had hij haar een keer rondjes zien draaien aan twee neerhangende touwen. Ze had niet de

mooiste benen van alle meisjes in haar klas, maar toch kon hij alleen maar naar haar kijken. Ze lachte toen ze neerkwam.

Ook bij de voorstellingen die ze later speelde had hij nooit op voorhand gezegd wanneer hij zou komen. Als hij al kwam. Hij had haar wel een keer Lady Macbeth zien spelen in een grote productie in Rotterdam, of was het in Amsterdam, hoe dan ook, ergens in Nederland. Ze droeg een spierwit tennispakje ter illustratie van haar smetvrees. Het hele stuk lang liep ze in haar handen te wrijven. Alsof ze zichzelf warm wreef, maar bang was voor warmte. Andreas vond het verbluffend, niet de voorstelling, want die vond hij vooral lang, maar Larissa. Niet één seconde herkende hij haar. De vrouw die zich voortbewoog over het witbetegelde podium dat enkel was verlicht met asymmetrisch opgehangen tl-buizen had hetzelfde gezicht als Larissa en ook hetzelfde haar en identiek hetzelfde lichaam, maar toch was zij het niet. Andreas probeerde haar terug te vinden, maar deze actrice maakte geen fouten, zelfs geen kleintje.

Hij keek achterom, naar de mensen op het eerste balkon. Hoe deden ze het, waarom zagen zij er na anderhalf uur nog niet afgepeigerd uit? Voor Andreas mocht cultuur best wat minder cultureel verantwoord zijn af en toe. Een dikke vrouw met gigantische oorbellen kauwde op het koordje van haar bril. Het was stukken meeslepender om daarnaar te kijken.

Op dat moment werd hij uit zijn gedachten gehaald door een ploffend geluid op het podium. Hij draaide zijn gezicht en zag dat Larissa helemaal vooraan op het podium op de rug van Macbeth was gesprongen, of hij ging er voor het gemak van uit dat die dwergachtige figuur Macbeth voorstelde. Veel keuze had hij niet, want hij kende geen andere personages uit het stuk. Larissa stak haar arm naar voren als bij een Hitlergroet en begon te praten. Er was al een hele tijd niks meer gezegd, ook niet veel uitgebeeld eigenlijk, er was vooral ontzettend veel niet gebeurd in die voorstelling, dus Andreas was blij dat er

weer eens tekst kwam, iets waar hij zich aan vast kon houden. Hij herschikte zich op zijn stoel.

‘Wat hen verdoofde heeft mij sterk gemaakt, wat hen bedwelmdde gaf mij vuur.’ Haar manier van spreken had iets bedwelmds. Het was alsof ze met elke letter die dichter bij het punt aan het einde van de zin kwam zelf meer en meer uitdoofde. Na dat korte citaat werd het stil. Niet alweer, dacht Andreas, laat de tekst toch een keer doorgaan. Larissa bleef zitten op de rug van haar medespeler. Haar gestrekte arm verslapte, langzaam, langzamer kon niet eens, god, wat deed ze dat langzaam. Er waren vast nog wel dingen in de wereld die zo langzaam gebeurden, maar daar hoefde je dan niet verplicht naar te kijken.

Totaal onverwachts was ze weer van de rug af gesprongen en bij het neerkomen landde ze niet zoals ze het al die keren had gerepeteerd. Het was niet dat ze viel of struikelde, haar voet kwam gewoon een tikkeltje scheef neer, geen kwetsuur, nee, het was iets wat alleen in de herhalingen zichtbaar zou zijn, de kleine fout die keurturners nekt bij de Olympische Spelen. Door die onhandigheid had ze heel even gearzeld en in die anderhalve seconde was ze weer teruggeworpen op zichzelf. Andreas had het gezien. Hij had haar herkend, zijn Larissa, met haar treurige vurigheid. Anderhalve seconde behoorde ze weer haar eigen lichaam toe en in haar eigen lichaam kon ze hem niet ontvluchten, in dat lichaam behoorde ze hem toe. En in plaats van dat hij overvallen werd door ontroering, kreeg hij een stijve. Hij dacht aan de sluiting van dat smetteloze tennisrokje en aan haar krullen waar hij zijn vinger doorheen kon rijden na het vrijen. Want dat wilde hij, met haar vrijen, ergens achter de scène, in een warme, ronkende machinekamer. God, wat wilde hij dat graag. Het lukte op geen enkele manier om nog langer in de zaal te blijven zitten en tot grote ergernis van zijn burens was hij opgestaan en had zich uit zijn rij gewrongen.